

flaer oprettet en under Indenrigsministeriet hørende selvstændig Centralanstalt, der ikke tænkes at staa i nogen nødvendig Forbindelse med Sygekassainstitutionen, se Lovforslagets § 12.

Hvad det andet Punkt angaar, har Lovforslaget langtfra udtrakt den Sikring, som det ordner, til hele den Kreds af Personer, der i Lovforslaget om Sygekasserne medtages som Ubemidlede, se herom det sidstnævnte Lovforslags § 4. Det har udelukkende for Die de Personer, som have lønnet Arbeide hos en Arbeidsgiver i visse nærmere bestemte Virksomheder, se Forslagets §§ 1 og 2. Dernæst omfatter det heller ikke økonomisk Sikring mod Død eller Invaliditet overhovedet, selv om denne maatte være Følgen af et Ulykkestilfælde, der rammer Arbeideren, men kun mod Følgerne af saadanne Ulykkestilfælde, der indtræffe under Udførelsen af den Paagældendes Arbeide. Disse Begrænsninger staa i Forbindelse med den Maade, hvorpaa Lovforslaget tænker sig Midlerne til den paatænkte Sikring tilveiebragte. Disse skulle nemlig ikke tilveiebringes ved den Forsikringskreds egne Bidrag eller i alt Fald for en Del herved — saaledes som Tanken er ved Sygdomsforsikringen, — men ved tvungne Bidrag fra Arbeidsgivernes Side. Hermed er den Kamme, Lovforslaget drager, given dels med ligefrem Nødvendighed, dels som naturlig Følge af den Grund, hvorpaa denne Arbeidsgivernes Forsikringspligt støttes.

Udvalget erkjender, at det Formaal, som nærværende Lovforslag tilsigter at løse indenfor et vist Omraade, udgjør et nødvendigt Led af den omfattende Opgave, som paa et andet Omraade tilstræbes løst ved Lovforslaget om anerkjendte Sygekasser. Den samme Tilslutning til Formaalet i Almindelighed og særlig til den Bestræbelse der har fundet sit Udtryk i Forslaget om Sygekasserne, giver Udvalget derfor ogsaa fuldt ud til det nærværende Lovforslags Grundtanke. Lykkes det at løse Opgaven i de to Retninger, som disse to Lovforslag have for Die, vil derved et stort Skridt være gjort henimod det, som maa staa som det endelige Maaal. Det samme Spørgsmaal, som opstod ved Lovforslaget om Sygekasserne, om det maatte være rigtigt at forsøge en stykkevis Løsning af Opgaven, eller om det ikke burde foretraktes at behandle alle de under den ovenfor betegnede Opgave faldende Forsikringsspørgsmaal under Et, har Udvalget ment her at kunne besvare paa samme Maade, som ved Sygekasserne. En Behandling under Et, hvor ønskelig den end i og for sig kan være, kan ikke undgaa at føre til Ud-

sættelse og kan maasse skabe Banfælgeligheder, som ved den stykkevisse Behandling lettere lade sig overvinde. Naar det ved denne Haves for Die, at Intet foregribes med Hensyn til de Spørgsmaal, som maa være forbeholdte senere Love, kan der ingen Hindring være for en saadan. Kun da vilde den delte Behandling af Sagen blive mislig, naar der til de Formaal, som først toges for, lagdes saaledes Beslag paa de offentlige Kasser, at det kunde skabe Banfælgeligheder for de Krav, som det kunde ventes, at andre, endnu ikke behandlede Sider af Sagen, og da navnlig Alderdomsforsikringen, vilde komme til at stille. Men ligesom der i alt Fald for Udvalgets Flertal ikke fra denne Side har frembudt sig nogen Hindring for at fremme Lovforslaget om Sygekasserne for sig, saaledes gjælder dette ogsaa om nærværende Lovforslag, selv om dette maatte modtage en saadan Udvidelse af Kammen, som Udvalget i en vis Retning foreslaar, jfr. nedenfor.

Hvad dernæst angaar Veien, ad hvilken det nærværende Lovforslag søger at naae det Maaal, det foresætter sig, tror Udvalget ogsaa, at Lovforslaget har grebet det Rette, naar det foreslaar Oprættelsen af en Central-Forsikringsanstalt. Vel har, som det fremgaar af Betænkningen, om Lovforslaget om anerkjendte Sygekasser, et Mindretal ment, at der ved forenet Virksomhed af Sygekasserne og Kommunerne kunde naaes videre end til Forsikring blot for de kortvarige Sygdomme; men den af Ulykkestilfælde flydende Invaliditet har dog heller ikke dette Mindretal ment at kunne henbije til Afhjælp ad denne Veie. Men idet Udvalget slutter sig hertil, har det dog ment, at der ikke er tilstrækkelig Grund til at give denne centrale Anstalt et Monopol paa den Forsikring, hvorom Talen er, og derved ikke blot hindre frivillige Bestræbelser med Hensyn til saadan Forsikring i videre Udvikling, men ogsaa gjøre en Ende paa, hvad der allerede i denne Henseende maatte være naaet ad Frivillighedens Veie. Selv om man ikke tør slaa sig til No ved den Tanke, at de frivillige Forsikringsbestræbelser, naar der gives dem nogen Støtte, vilde være i Stand til at magte Opgaven, er der dog et stort Spring herfra til det, at udelukke saadanne Bestræbelser og det endog der, hvor de alt have ført til agtværdige Resultater. Den Omstændighed, at de frivillige Forsikringer, naar de tilstedes, ville unddrage den ved Loven oprettede Anstalt Bidragydere, har ikke kunnet bestemme Udvalget til at fastholde et Monopol for Anstalten, da der til denne Udfgang i Anstaltens Midler vil komme til